

om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1-7 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til skolelov [af Halvgaard m. fl.]

(Lovforslag nr. 64. Fremsat 20/2 75. Første behandling 7/3 75. Betænkning 14/5 75).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ordføreren for forslagsstillerne (Halvgaard) (FP):

Aldrig er der vel ofret så meget på den opvoksende ungdom som i de sidste 10-15 år. Det er milliardbeløb, det drejer sig om. Store og små skoler, børnehaveklaser, lejrskoler, specialundervisning, dyre tandlægeklinikker osv., skolepaladser med kostbart inventar, maskiner og undervisningsmateriel, der siger spartø til, hvad vi tidligere har kendt til. Men aldrig har der vel samtidig været så store problemer i skolen, som der er i dag, og jeg vil her tale både om en kundskabskrise, en disciplinkrise og en forældrekrise.

Med hensyn til kundskabskrisen kommer vi ikke uden om, at der er en stærk kritik fra erhvervslivet, fra forældrene og fra modtagerne, gymnasier osv., som skal modtage eleverne. En undersøgelse har vist, at børn, som i dag står over for at skulle i en 1. real, dvs. at de er ca. 14 år, i mange tilfælde kan mindre, når det gælder dansk og regning, end de børn, der for 10-15 år siden skulle i en 1. mellem i 11 års alderen. Kundskabs-

niveauet er forringet, fordi der blandt elever, lærere og forældre er skabt en usikkerhed med hensyn til skolens egentlige formål, netop fordi man fra højere sted har sat spørgsmålstegn ved betydningen af kundskabstilegnelse, karaktergivning og afsluttende eksaminer.

Når man ikke vil stille krav til eleverne i form af hjemmearbejde, en god opførsel og ikke mindst en god tone, så fratager man dem ethvert ansvar, og det er en medvirkende årsag til den rastløshed og ligegyldighed, der er ved at vinde indpas i vores folkeskole. Liberaliseringen er misforstået, og det kan se ud, som om al sund fornuft er sat ud af spillet i den moderne pædagogik. Opdragelse er nærmest blevet et uartigt ord. Disciplinkrisen i hjemmet er mange gange årsag til disciplinkrisen i skolen, og forældrene har mange gange troet, at skolen kunne overtage opdragelsesproblemerne, og har derfor forsømt dem.

Det er en skam for den danske lærerstand, som, når de har modtaget en undervisning som pædagoger, regner med, at denne undervisning skal bruges til uddannelse af de børn som de får i skolen, og ikke, at tiden skal gå med at opdrage forsømte børn, en opgave, der i de fleste tilfælde mislykkes, fordi skolen efterhånden er frataget enhver form for disciplinære midler.

Folkeskolen har i virkeligheden nogle steder udviklet sig til institutioner, hvor for megen frihed og selvbestemmelsesret har ført til uorden, til ligegyldighed, til sløseri og nærmest til skulkeri og anarki, så en almindelig undervisning har været en umulighed. Lærerne i dag er i den situation, at de må affinde sig med hvad som helst fra elevernes side. Man kan derfor med fuld berettigelse stille det spørgsmål, om vort moderne uddannelsessystem er ved at ende i den rene fiasko.

Det er alvorlige problemer og en udvikling, som man måske ikke helt vil erkende, men som i hvert fald lærerne kender til bunds og har erkendt. Derfor har man både fra forældreside og fra lærerside set frem til en ny folkeskolelov, så man kunne få et klart svar på det enkle spørgsmål: hvad vil vi med skolen?

Jeg vil derfor stille det spørgsmål: hvem skal bestemme det? Skal det være staten